

**oerat
ghora**

S. Algoe

Oerat ghora

De vliegende paarden

Ie khiessa

S. Algoe

kahies hai

In het Sarnami Hindoestani verteld door
S. Algoe

Instituut voor Taalwetenschap
Paramaribo

Illustraties: Carolyn R. Dyk
Nederlandse vertaling: A. L. Bosch

Serie leesboekjes in het Sarnami Hindoestani

Instituut voor Taalwetenschap
Postbus 1919, (Andirastraat 54)
Paramaribo zuid, Suriname

© 1986 Instituut voor Taalwetenschap
Alle rechten voorbehouden
Tweede herziene druk 3C
Revised [1995]

Printed in Suriname

Oerat ghora

Ekgo raadja raha. Oke saat betwan raha.

Ek dien raadja apane des me ekgo mewa ke phoelwaarie lagwaais. Oe tjiedj dher roepia lagaaike banwaais.

Tab djab ban gail tab raadja gail dekhe. Oke bahoet attjha lagal ie sab phoel dekhe ke.

Bakie oe raat ke koi aasmaan se oetarke sab phoel tjar leis aur phoelwaarie ekdam barbaad hoi gail. Tab raadja aapan larkan se bolies: "Toelog saat betwan baate. Toelog pakaro oke djaun kha hai." Tab betwan bolies: "Attjha."

Tab pahielaa raat sab se barka betwa gail. Oe agore lagal kie ka hoiga. Bakie okar djiew oebiaai gail aur oe agor na paais, tab phien aail ghare.

Biehaan bhail tab raadja dekhies kie naawa phoelwaarie djaun lagwaais raha, oe phien barbaad hoi gail hai. Tab oe bolies: "Dje tjar ke pakar lei, oke ham sab raadj-paat de debe."

Aise aise tjhauwo betwan raat ke gail phoelwaarie me rakhaawe, bakie ekko na agor paais aur tjar ke na akar

paais. Raadja rodj naawa phoelwaarie lagwaawe, bakie raat ke koi aaike sab phoel kha lewe. Raadja ke sab tjhau betwa soet djaai. Tab raadja oelogke djahal me band karwa deis.

Tab tjhauwo bhaai djab haar gail, tab tjhotkwa bolies: "Hamaar paarie aawe hai. Laaw na djaai." Tab ek tjalaak boerhia ose bolies: "Dja, djaise ham bolab, oise kariehe. Toe kha pieke soet ghare. Djab tem hoi tab ham pathaab toke." Tab tjhotkwa bolies: "Attjha, thiek hai, nahie to hamahoeke djahal hoi." Tab aurat bolies: "Na, koetjh na hoi." Tab oe soetal.

Gjaara badje raat ke boerhia djagaaais oke. Bolies: "Dekh, ab toe dja. Djaun phoelwaarie ke bietj me piepal ke per hai, ohie toe djaaike dekhiehe. Tab dekhiehe aasmaan me se tien ghora oetaraal hoi. Tab toe ohie laage ekgo ke pakarke lagiehe maare. Tjaathe toe mar djaihe, tabbo na tjhoriehe."

Tab tjhotkwa bolies: "Attjha." Ie djawaan gail.

Sarhe gjaara badje raat ke pahoetjal hoewa, aur baithal, aapan oeddjar kapra pahienke.

Tab baara badje dekhe hai tiengo ghora oetaraal, ek laal, ek niela, ek karia. Djaise ghora per lage aail, taise ie djawaan koedke ekgo par tjahar gail. Bas maare lagal. Maarat, maarat, maarat, maarat, tjhatkoen se maarke adhmara kar dhaaries.

Tab ghora bolies: "Dekh, toe hamme tjhor de. Djaun toe maang ham toke debe." Tab bolies: "Ham na tjhorab.

Hamaar baap ke laakhan roepia ke dhan toelog khaai dharle. Ham na tjhorab. Ham djaan se maar dhaarab toke.”

Tab ghora bolies: “Hamlog tor goelaam hobe aur har haalat me madat karab.” Tab djawaan bolies: “Attjha, thiek hai,” aur roek gail maare ke. Tab ghora bolies: “Hamlog tien bhaai baatie. Dekh, ham toke tien rakam baar deila, ek karhia, ek laal aur ek niela rang ke. Djab toke kaahie par kaam lagie, tab nahaai dhoike ie baar dekhaihe. Tab hamlog me se koi aai toke madat kare. Toe aisahie kapra pahieniehe djaun ab pahienle hai. Djab toe don hoi djaihe tab aapan kapra oetar deihe, tab hamlog tjai djaab.” Tab djawaan bolies: “Attjha.” Ie betjaara raat ke oe dauraai me hoewa phoelwaarie me paral raha.

Djab ekwan betwan phoelwaarie me gail raha, tab oelog paatj badje aai djaat raha, bakie ab tjhau badj gail aur tjhotkwa na aail. Djab raadja dekhies tab bolies: “Ie tjhotkwa betwa se ka bhail? Koetjh na patta hai.” Tab oe siepaahie pathaais, tab oesab dekhe kie oe adhmara hoike paral raha phoelwaarie me. Oke oesab oethaaike liaais. Aur phoelwaarie na khaawal raha aur oisahie gamkat raha!

Tab siepaahie bolies: “Raadja, tjhota bhaai tjotaai gail, bakie phoelwaarie oisahie hai.” Raadja gail dekhe aur dekhies kie sab oisane hai. Bolies: “Hamaar ie sab se tjhotkwa betwa sab se laikdaar hai.”

Tab ekwa tjhauwo betwan djab ie baat soenies, tab bolies: “Oho! Are baap! Hamlogke tanko ieddjat na rahiega. Hamlog bhaag tjalie. Djetana raadj-paat hai ab to ie tjhotkwa paaiga. Hamlog koetjh na paawe k’hoi.”

Tab tjhotkwa djab hos me aail, tab soenies kie:

“Tjhotkwa ke sab raadj-paat hai.” Oe sotjies kie:

“Hamlog saat bhaai hai. Djab tjhau bhaag djaai, tab ham ka karab? Laaw hamahoe tjal djaai.”

Tjhauwo bhaai tajaar bhail bhaage ke. Sab ghora leike bhaagal. Bakie ie tjhotkwa betjaara paidal tjalal.

Khaalie ek koersie leike aapan moerie par dhar leis.

Djab oesab thak djaai, tab ekwan ke khaalie ghora rahe baithe ke. Aur eke to koersie rahe, tab aapan koersie par baith djaat raha.

Ekaat poestak leike parhe. Tab djab koi aawe tab dekhke bole: “Dekh, ie to barka aadmie hai.” Djaaha djaai sab koi bole: “Ie barka aadmie hai.”

Tab aisane ek des me gail oesab. Hoewa kaam khodjies, bakie na paais.

Oe des me ek baadsja raha. Oke bahoet khabsoerat bietia raha. Oe ekgo khabar dewaais raha kie oe aapan bietia ke biaah karie. Oe larkie barka ghar me rahat raha djaun saat oetjaai ke raha. Oe sab se oeppar oetjaai ke khierkie ke aage baithal raha. Aur oe khabar dewaais raha kie: “Dje hamme gena ke phoel se tjhaatie par maar dei, ham ohie sanghe biaah karab.”

Tab tjhau bhaai ie soenke gail dekhe. Maangat raha dekhe ke oeppar me baithal hai. Ke djaai etana oeppar? Sab dekhies kie larkie bara soendar hai, bakie ke pahoetjh djaai etana oeppar? Aur hoewa to sagaro siepaahie hai ghar ke kamaarie lage. Tjharke koi na oeppar djaai sake hai.

Tab oe tjhau bhaai hoewa par ekgo sonaarien paais, tab bhaara karke okare ghar me rahe lagal. Tjhotkwa bhaiwa bhie rahe. Barkwan djab kaahie djaai, tab ose bole kie: "Hamlogke ghora ke ghaas kaatke khawaihe." Tab tjhotkwa bole: "Attjha, bhaai." Tab iesab djab lautke aail tab tjhauwo apane me batiaai kie larkia ketana soeghar hai. Rodj bahoet dher manai aawe dekhe. Tab ek dien tjhotkwa poetjhies: "E bhaai, toelog kaun tjiedj batia hai?" Tab bhaiwan bolies: "Hat toe. Toe ka djaane hai? Tose kaun kaam hai?" Tabbo oe batia soen leis raha.

Biehaan bhaile oe sonaarien se bolies: "Maai, ham toke ekgo mohar deila. Toe ghaas kienke ghorwan ke khawa de. Aur ek mohar se barie ghaas miele to." Tab boerhia sotjies: "Baap-re-baap! Iesab barie dhanie hai!" Oe na djaanat raha kie raadja ke larkan hai to. Bolies: "Attjha, beta."

Tab tjhotkwa apane me bolies: "Hamahoe djaaila dekhe." Tab djaaike ekgo gena ke phoel toer leis. Tab samoendar ke kienaare nahaai dhoike oeddjar kapra pahienies.

Tab oe tieno barwan niekaarke bolies: "Aadj hamme laal ghora ke kaam hai." Bas bolat dher na, ghora aasmaan se aaike oetar gail. Tjaharal ghora par aur maare lagal. Tab ka bhail? Atjakke me ghora oere lagal! Rasta par aadmie log dekhe kie ek ghora oeral dja hai. Bas djaaike oe djaun etana oetjaai par baithal raha, okar khierkie ke aage pahoetjal. Tab oke gena se maaries, tab tjal deis. Nietje djamien par se laakho aadmie dekhies ka howe hai. Aur larkia na sotjat raha kie: "Hamme koi maar dei." Bakie larkia ailaan karwaais kie: "Aadj waala na gientie hai. Biehaan dje hamme gena se maar paai, ham ose biaah karab."

Sab bhaai lautke aail ghare. Oesab batiaat raha kie: "Kaun des ke aadmie raha djaun phoel se maaries?" Tab tjhotkwa poetjhies: "Bhaja, ka bhail?" Tab oesab bolies: "Hat! Toe bhaag hia se. Toe djhoettthe hamlogke bietj me bole hai."

Tab biehaan sandjha ke tjhotkwa boerhia ke phien ek mohar deis ghaas kiene khaat. Boerhia bahoet khoesie bhail aur sotjies: "Ie to mahienna bhar ke khartja hoi djaai."

Tab tjhotkwa phieno ek gena ke phoel toerke samoendar kienaare djaaike nahaai dhoike oeddjar kapra pahien leis. Tab barwa niekaarke niela ghora maangies. Ghora oetaral, tjhotkwa tjaharke oke oeraais, aur phien gail larkia ke paas.

Tab larkie ka karies? Ekgo mohar aagie me garmaaike aur tjiemmatj me dhaaries. Sotjies kie: "Djab oe aai, tab ham maarab oke, tab pakar leb aur dekhhab kie oe ke hai."

Bas ie ghora oeraawat oeraawat aail. Tab djaise gena biegies, taise larkia moharia se biegeke maaries. Aur djaaike oke lielaar me lagal, aur eke daag par gail. Tab ie bhaag gail. Larkia sotjies: "Ab ek pakarab."

Tjhotkwa ghare aail aur kapra moerie me baandh leis.

Tab bhaiwan djab aail ghare tab bolies apane me:

"Maaries to djawaan oke, bakie larkie oke ek tjienha dei deis." Tab ie tjhotkwa phien poetjies kie: "Ka bhail?" Tab oesab bolies: "Bhaag oeddhar." Bolies: "Toke ka bhail moeria me?" Tab bolies: "Ham ghora ke pen safa karat rahielie, tab ghorwa laat maar deis."

Oeddhar larkia ka karies? Des bhar me daaktar pathaais aur bolies: "Des bhar djaiho, aur djeke lielaar me djare ke tjienha hoi, oke leiho."

Attjha, des bhar daaktar ghoeme lagal.

Djab sonaarien ke ghare pahoetjal, tab hoewa saat aadmie ke dekhies aur ekgo ke moerie baandhal raha.

Tab bhaiwan bolies: "Ha, hamlogke bhaai ke ghora laat maar deis hai." Djab daaktar gail dekhe aur pattie kholies, tab bolies: "Oh! Toem baato. Tjalo hamare saath." Tab oisahie ghar ke kapra pahienke oke legail larkia lage.

Djab larkie oke dekhies tab bolies: "Oh! Tohie baate"
Tab oe bolies: "Na, ham na baatie." Bakie larkie bolies:
"Ha, tohie baate. Kaal ek ghora, aadj doesar ghora." Oe
aapan baap se bolies: "Ehie aadmie se ham aapan
biaah karab. Ie hamaar sawaal poera karies. Ie djaun
tjienha toe dekhe hai, ham deilie." Tab baap bolies:
"Attjha." Tab oelogke biaah bhail. Aur tjhotkwa kabhie
na lautke gail aapan bhaai ke ghora ke dekh-bhaal
kare.

Koetjh dien baad barka bhaiwan apane me bolies:
"Tjalie ghare maai-baap ke paas. Tjhota bhaai ke
pietjha tjoet gail ab. Oe kaahie mar gail hoi."

Tab oe tjhauwo phien se lautke aail aapan baap hia.
Baap-maai to rowat rowat andhie andha hoi gail raha
djab sab betwan ghare tjhorke tjal gail raha. Ab oelog
bahoet khoesie bhail aapan tjhau barkwa betwan ke
phien dekhe ke. Khaalie tjhotkwa na raha.

Oeddhar doesar des me ek dien tjhotkwa aapan aurat
se bolies: "Aisan aisan baat raha aur ham djaab aapan
maai-baap ke dekhe." Tab aurat bolies: "Attjha, tjalo."
Tab tjhotkwa aapan oeddjar kapra pahienke aur aapan
aurat aur siepaahie leike gail aapan baap ke des.

Djab baap doerie se ek barka aadmie aur dher siepaahie aawat dekhies, tab bolies: “Oho! Koi raadja tjalal aawe hai laraai kare khaatien. Tab bestar ham djaaike bolie kie: Koi ke na maaro pieto aur des lei lewo.”

Tab gail bahare.

Bas oe barka aadmie oke aapan gale lagaais aur bolies: “Dekh, ham ohie tjhotkwa hai. Djaun ghorwan ke laat ham khailie rahielie phoelwaarie me, ohie log ke tjaltie se ham etana barka aadmie hoi gailie.”

Tab sab bhaai mielke barhia se rahe lagal.

De vliegende paarden

Er was eens een koning die zeven zonen had.

Op een dag liet hij een tuin aanleggen van 'mewa' bloemen. Hij stak er heel wat geld in. Toen de tuin klaar was, ging de koning kijken. Hij genoot van de prachtige bloemen.

Maar die nacht kwam er iemand uit de lucht en alle bloemen werden opgegeten, zodat de tuin helemaal vernield werd.

Toen zei de koning tegen z'n zoons: "Jullie zijn met z'n zevenen. Grijp hem die dat gedaan heeft." "Goed vader," antwoordden ze.

Die eerste avond ging de oudste naar de tuin. Hij wachtte om te zien wat er gebeuren zou. Maar al gauw begon hij zich te vervelen en hield het niet lang uit. Hij ging maar weer naar huis.

De volgende morgen zag de koning dat de tuin die hij opnieuw had laten aanleggen, weer vernield was. Hij kondigde aan: "Ik geef mijn hele koninkrijk aan hem die de dief te pakken krijgt."

Zo gingen zes van zijn zoons s'avonds één voor één de tuin bewaken, maar geen van hen hield het lang vol. Ze kregen de dief niet te pakken. Elke dag liet de koning een nieuwe tuin aanleggen, maar steeds kwam er s'nachts weer iemand die alle bloemen opat. De oudste zes zoons van de koning waren allemaal in slaap gevallen. De koning liet ze in de gevangenis opsluiten.

Toen die zes geen sukses hadden, zei de zevende: "Nu is het mijn beurt, maar ik ga liever niet." Maar een wijze oude vrouw zei tegen hem: "Ga toch maar en doe wat ik je zeg. Eet en drink en ga thuis slapen. Als het tijd is zal ik je sturen." De jongste zoon zei: "Goed dan. Anders kom ik ook nog in de gevangenis." Maar de vrouw

verzekerde hem: "Nee hoor, er zal niets gebeuren." Toen ging hij naar bed.

s'Avonds om elf uur maakte de oude vrouw hem wakker. Ze zei: "Nu moet je gaan. In het midden van de tuin staat een vijgeboom. Ga daarheen en kijk goed. Je zult drie paarden uit de lucht zien komen. Grijp er onmiddellijk één en sla hem. Wat er ook gebeurt, laat hem niet los, al zou het je dood zijn." "Goed," zei de jongste zoon en hij ging.

Om half twaalf in de nacht kwam hij in de tuin en ging zitten. Hij droeg witte kleren.

Toen het twaalf uur was, zag hij drie paarden naar beneden komen: een rood, een lichtblauw en een zwart paard. Op het moment dat ze bij de boom kwamen, sprong de jongeman op en besteeg één van de paarden. Hij begon te slaan en te slaan. Hij bewerkte het paard met een zweep en sloeg het half dood.

Tenslotte zei het paard: "Laat me los! Ik zal je alles geven wat je hebben wilt." "Ik laat je niet los," antwoordde de jongeman. "Jullie hebben het kapitaal van m'n vader opgegeten. Ik laat je niet los, ik sla je dood."

Het paard pleitte: "Wij zullen je slaven worden en je onder alle omstandigheden helpen." Toen zei de jongeman: "Goed dan," en hij hield op met slaan.

Het paard vertelde: "We zijn met drie broers. Kijk, ik geef je drie soorten haar: rood, lichtblauw en zwart. Als je ergens een karwei moet opknappen, dan moet je eerst gaan baden en dan dit haar tevoorschijn halen. Dan komt één van ons je helpen. Draag dezelfde kleren die je nu aan hebt. Als het karwei klaar is, trek je die kleren uit, dan gaan wij weer weg." "Goed," zei de jongeman. De stakker lag daar de hele nacht in de tuin, buiten adem van het slaan.

Toen de andere zoons naar de tuin waren gegaan, waren ze om vijf uur allang teruggekeerd. Maar nu was het al zes uur en de jongste zoon was nog niet terug. Toen de koning dat merkte, vroeg hij zich af wat er met zijn jongste zoon gebeurd was. Hij had niets van hem gehoord. Hij stuurde de politie erop af en deze vond hem halfdood in de tuin. Ze pakte hem op en droegen hem naar huis. Maar de planten waren niet opgegeten, de bloemen geurden dat het een lust had!

De politie melde: "Koning, er is iets met uw jongste zoon gebeurd, maar de tuin is in takt." De koning ging kijken en zag dat het zo was. Hij zei: "Die jongste zoon van mij is meer mans dan de anderen."

Toen de andere zoons dit hoorden, zeiden ze: "Goeje help! We zijn eerloos geworden. Laten we vluchten. De jongste zal het koninkrijk erven en wij krijgen niets."

De jongste zoon kwam net weer bij en hoorde: "...de jongste zal het koninkrijk erven..." Hij dacht: "We zijn met z'n zevenen. Als er zes op de vlucht slaan, wat moet ik dan doen? Ik ga er ook vandoor."

De zes broers stonden klaar om te gaan. Ze namen hun paarden en gingen er vandoor. Maar die arme jongste broer ging te voet. Hij had alleen een stoel meegenomen die hij op z'n hoofd zette. Als ze moe werden, hadden de anderen alleen hun paard om op te zitten, maar hij zat fijn op z'n stoel. Hij had ook een paar boeken meegenomen. Als iemand hen tegen kwam en die boeken zag, dacht hij: "Kijk, dat is een voornaam man." Overall waar ze kwamen zei men: "Dat is een voornaam man."

Zo kwamen ze in een ander land. Ze zochten er werk, maar vonden het niet.

Er woonde een Mohammedaanse koning in dat land die een hele knappe dochter had. Hij had bekend laten maken dat hij haar wilde uithuwelijken. Het meisje

woonde in een groot huis met zeven verdiepingen en zat voor het raam van de bovenste verdieping. Zij had bekend laten maken: "Ik zal trouwen met de man die een bloem, een afrikaan tegen m'n borst gooit."

De zes broers hoorden dit en gingen kijken. Ze wilden wel eens zien wie daar boven zat. Wie zou er zo hoog kunnen komen? Ze zagen allemaal wat een knap meisje het was. Maar wie zou haar ooit kunnen bereiken? Bij de deur van het huis stond het vol met politie agenten. Niemand zou naar boven kunnen klimmen.

De zes broers ontmoetten de vrouw van een goudsmid en ze huurden een deel van haar huis. Ook de jongste broer kwam daar wonen. Als de grote broers ergens heen gingen, zeiden ze tegen hem: "Snij gras en voer onze paarden." "Goed hoor," zei de jongste broer dan. Als ze terug kwamen, spraken de broers erover hoe mooi het meisje wel was. Er kwamen elke dag een heleboel mensen naar haar kijken.

Eens vroeg de jongste broer: "Jongens, waar hebben jullie het toch over?" Maar de broers antwoordden: "Schiet op, jij, wat weet jij ervan? Daar heb jij niets mee te maken." Maar hij had toch wel gehoord waarover ze spraken.

De volgende morgen zei hij tegen de vrouw van de goudsmid: "Ik geef u een gouden munt. Kunt u gras kopen en de paarden voor me voeren? Voor een gouden munt kunt u heel wat gras krijgen." De vrouw dacht: "Mijn tijd! Ze zijn rijk!" Ze wist immers niet dat het koningskinderen waren. Ze zei: "Jazeker."

De jongste broer zei bij zichzelf: "Ik ga ook eens kijken." Hij plukte een afrikaan, ging naar het strand om te baden en trok zijn witte kleren aan. Toen haalde hij de drie soorten haar tevoorschijn en zei: "Vandaag heb ik werk te doen voor het rode paard." Zodra hij dat gezegd had, kwam het paard uit de lucht naar beneden. Hij

besteeg het en begon het te slaan. En wat gebeurde er? Ineens begon het paard te vliegen! De mensen op straat zagen het vliegen. Het vloog naar het meisje dat daar zo hoog voor het raam zat. Toen gooide de jongste broer de bloem naar haar toe en maakte dat hij wegwam. Duizenden mensen hadden vanaf de grond toegekeken. En het meisje had nooit gedacht dat iemand haar raken zou! Maar ze liet bekend maken: "Wat vandaag gebeurd is, is niet geldig. Ik zal trouwen met de man die morgen een bloem naar me gooit."

De zes broers gingen terug naar huis. Ze vroegen zich af uit welk land de man kwam die de bloem gegooid had. De jongste broer vroeg: "Jongens, wat is er gebeurd?" Ze antwoordden: "Hoepel op! Bemoei je er niet mee."

De volgende middag gaf de jongste broer de vrouw weer een gouden munt om gras te kopen. Ze was er heel blij mee en dacht: "Hier kan ik een hele maand van leven."

De jongste broer plukte weer een afrikaan, ging naar het strand om te baden en trok z'n witte kleren aan. Toen haalde hij het haar tevoorschijn en liet het lichtblauwe paard komen. Hij besteeg het en liet het vliegen en ging weer naar het meisje toe.

Maar wat had het meisje gedaan? Ze had een gouden munt in het vuur verhit en op een lepel gelegd. Ze dacht: "Als hij weer komt, zal ik hem ermee raken en een merkteken aanbrengen. Dan zal ik zien wie het is." Het paard kwam eraan. En terwijl de jongeman de bloem naar haar gooide, wierp zij de gouden munt. Ze raakte hem aan z'n voorhoofd en bezorgde hem zo een brandwond. Hij ging ervandoor. Het meisje dacht: "Nu krijg ik hem te pakken."

De jongste broer kwam thuis en bond een doek om z'n hoofd. Toen de andere broers thuis kwamen, zeiden ze tegen elkaar: "Die jongeman heeft haar geraakt, maar ze heeft hem een merkteken gegeven!" De jongste broer

vroeg opnieuw wat er gebeurd was, maar ze antwoordden: "Schiet op, jij. Wat is er met je hoofd aan de hand?" "Ik kreeg een schop van een paard toen ik de stal schoonmaakte," zei hij.

Wat had het meisje intussen gedaan? Ze stuurde dokters het hele land door en zei: "Zoek overal. Als u iemand vindt met een brandwond aan het voorhoofd, breng hem dan mee." Dus gingen de dokters door het hele land op zoek.

Toen er één bij het huis van de vrouw van de goudsmid kwam, zag hij daar zeven mannen en één van hen had een doek om z'n hoofd. Bij navraag antwoordden de broers: "Ja, ons broertje heeft een schop van een paard gehad." De dokter ging kijken en haalde het verband eraf. "O! U bent het! Komt u maar mee." En hij nam hem mee naar het meisje, zomaar in z'n huiskleren. Toen het meisje hem zag, zei ze: "Dus jij bent het." "Nee," zei hij, "ik ben het niet." Maar het meisje zei: "Ja, je bent het wel. Gisteren kwam je te paard en vandaag op een ander paard." Tegen haar vader zei ze: "Met deze man ga ik trouwen. Hij bevalt me helemaal. Het merkteken dat u ziet, heb ik hem bezorgd." "Goed," zei haar vader.

Zo trouwden ze. En de jongste broer kwam nooit meer terug om voor de paarden van z'n broers te zorgen. Enige tijd later zeiden de broers tegen elkaar: "Laten we naar ons ouderlijk huis gaan. We zijn van onze jongste broer af. Hij is vast ergens gestorven."

Zo gingen de zes broers terug naar hun vader. Hun ouders hadden zich bijna blind gehuild toen al hun zonen verdwenen waren. Nu waren ze geweldig blij om hun zes zoons weer terug te zien. Alleen de jongste was er niet bij.

In het andere land zei de jongste zoon tegen z'n vrouw: "Zo en zo is er gebeurd en ik ga m'n ouders opzoeken."

Hij trok z'n witte kleren aan, nam z'n vrouw en een politieleger mee en ging naar het land van z'n vader. Toen de vader in de verte een voornaam man aan zag komen met een politieleger, dacht hij: "O help! Daar komt een koning om te vechten. Ik kan er beter heengaan en zeggen: Dood niemand en neem het land maar in bezit."

Hij ging naar buiten. Toen viel die voorname man hem om de hals en zei: "Kijk, ik ben uw jongste zoon. Door wat ik in de tuin van die paarden te verduren kreeg, ben ik nu een voornaam man geworden."

De broers ontmoetten elkaar ook weer en ze leefden nog lang en gelukkig.